

אורו של אליהו

של תורת משה מורשה, ולא נטלו עצה זה מזה, ומורים הלכה בפני רבם, מתוך הכרה של גדלות פנימית. ועומק גדול של קדושה זו צריכה להתבטל בפני מקור התורה. ונקדש בכבודי. והם מיודעיו של מקום, אינם יכולים להתגבל בגבולים גדולים ממש ואהרן, בהתפשטותם, נדחים מן העולם, ואינם באים בבנין של משפחה, ובנים לא היו להם. וחוזרים בהולדה שניה, בפניחם זה אליהו, המלא רוח ד' וקנאת הברית. המסורת והעבודה המקודשת על פי הנבואה והתורה המנוחלת, וההתעלות העליונה, המכבדת את הקדושה, ומגבלת את תנאי החיים הרוחניים, ועם זה מנשאת עצמה מכל הערכים העולמיים, נמזגו בישראל, לשאת בכחה העז את משא הגלות וכל עמלו, ולחדור דרך כל עמקי תהומות אור ישועה וגאולה. זכרו תורת משה עבדי אשר צויתי אותו בחורב על כל ישראל חקים ומשפטים, הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא לפני בוא יום ד' הגדול והנורא, והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם. רוח הנעורים הסוער, המתעורר בעז ובגבורה, עם רוח הזקנה המסודר, המלא כובד ראש וזהירות, יחד מתאגדים לאגודה לפעול פעולתם בחיים, הרוחניים והגשמיים, להחיש ישועה, ולהעשות בסיס לצמח ד', עריכת נר לבן ישי משיח ד', רוח אפילו, אשר בא יבואו אלינו שניהם יחד, אליהו הנביא עם משיח בן דוד.

שמונה קבצים / קובץ ו / רצא.

אליהו הנביא בעשיה, להעלות אל מרומי הקודש את כל הערכים המעשיים, וזאת היא התכונה המשיחית באמת, ובוה מתאחדים כל העולמים. ותכונת ברית הקודש לישראל, לקדש ידיד מרחם, וצאצאיו חתם באות ברית קדש, להציל ידידות שארנו משחת למען בריתו אשר שם בבשרנו. הרדיקליות האלהית, שלא לפסוח על שנתי הסעיפים, היא תוצאה מהשלמות האופייית, קנאת הקודש, לקשר את כל העולם הירוד, את עולם העשייה כולו, לברית ד'. וזאת היא עבודתן של ישראל, שתהיה מוכרת באחרית הימים, וגם כעת כל האומה כולה היא עובדת את עבודתה, עבודת ממלכת כהנים וגוי קדוש, בהכרה פנימית ובאמונה נאמנה. האחדות הטהורה, דעת עליונה וזקוקה זו, מוכרחת היא לשאת בתוכה את האידיאליות הרדיקלית של כל ההויה. והתקדשתם והייתם קדושים, כי קדוש אני ד' אלהיכם. וזכויותיהם של ישראל שנכתבות תחת עץ החיים על ידי אליהו ומשיח, כוללים את כל המעשים שנעשו על ידי ישראל מראש ועד אחרית. גם ביחיד המגיע לחסידות כתב בחובת הלבבות שסופר המעשים הטובים כתב הכל בכלל הזכויות, קל וחומר לאומה כולה, זה גוי צדיק שומר אמונים, שכל מאויה הפנימי הוא רק הרוממות של קודש העליון, שהוא מתלבש בכל שאיפת חיים ובכל מחשבה, ואפילו בכל פרשת העיבור צרכיהם לפניך, וכל קנין ישראלי, וכל אומץ פרטי וכללי, הכל אור קודש שרוי בו. אשריך ישראל מי כמוך עם נושע בדי, מגן עזרך ואשר חרב גאותך, ויכחשו אויביך לך ואתה על במותימו תדרוך. יבחר לנו את נחלתנו, את גאון יעקב אשר אהב סלה.

שמונה קבצים / קובץ ז / קלא.

קלא. החסידות החדשה, כמו ההשכלה, הלאומיות, הציוניות, וכל הרעיונות המתילדים מזמן לזמן, הנם מקרים העוברים על היהדות, שיש להם תפקיד של ענפים, צבעים וזהירויות המתטפלים לעצמיותה, וכל ערכם איננו נחשב כי אם לפי ערכה של הקליטה שהם נקלטים במעצמות היהדות ורוחה הפנימי. אמנם ההתגלות של עצמות היהדות היא באותו הציבור הגדול של שלמי אמוני ישראל, העומדים על הבסיס התמים של אחיות החיים של תורה שבכתב ותורה שבעל פה בכל תכונת חייהם,

בלמוד זה נלמד חלק ממה שכתב מרן הרב קוק זצ"ל על עניינו ומהותו של אליהו הנביא זכור לטוב והשפעותיו עליו. לימדו בעיון כל פסקה וסכמו אחר כל פסקה מה למדתם ממנה על עניינו של אליהו והיכן אתם פוגשים בחינה זאת במציאות חייכם.

קנא קנאתי לה'

10 אורות הקודש ח"ג עמ' שסב'.

"מי שמזדעזע ונופל בעצמו בעצמו ממדרגתו הרוחנית גם מפגימה קטנה במעשים, במוסר, במחשבה ובנטיה, זה מתנוצץ בו כבר האור של גילוי אליהו באורח שכל, ואליהו הלא אמר רבי יוסי עליו, אבא אליהו קפדן הוה. ומרוב קדושת הופעת עולמים זו, הארוגה בכל אור המחשבה וטוהר המעשה שבעשיה, מגבהי מרומים עד עמקי תהומות, מתרחקת הופעתו מכל פגימה קלה, והנפש מרגשת תיכף וצריך האדם להתאמץ בשמחת קודש, להשיב את האבדה, ולזכות לשלום מלאך הברית".

20 אורות הקודש ח"ג עמ' שס"ד.

האהבה האלהית, כשהיא באה למדרגתה העליונה, מתהפכת היא לתכונה של קנאת ד', במדתה הטהורה. אז אינה עוד כח נפעל מהציור העליון האלהי, אלא מתהפכת לכל פועל, וכל המהות העצמית מתהפכת לתכונת האהבה, ומתפשטת בכל הרוחב של החיים וכל הגיוניהם ופעולותיהם. נשמה פועלת עליונה, כשהיא במדתה הגמורה, אינה צריכה לשום עיבוד וחיודש צורה.

מדת הקנאה האלהית שרויה היא בכנסת ישראל בכלל, אל קנא שמו ואין עמו אל נכר. ומתוך כך החיים הנצחיים הם טבועים בכנסת ישראל. מדת האהבה העליונה המהותית הפועלת היא מדת החיים, וכל מאן דקני לקוב"ה לא יכיל סטרא דמותא לשלטא ביה.

באישיות הפרטית היא מדת אליהו. ולפי אותה גבורת האהבה ועומק שכלה, עוצם חילה וקדושתה, כך היא מדת גילוי אליהו האישי. ופנחס זה אליהו, צביוני הקנאה, ראש פסגת האהבה הפועלת.

ובכללות כנסת ישראל שרויה היא נפשו של אליהו ואומץ חילו דפינחס קנאה, שהיא השליה הגדולה, שהאומה שוללת כל עירוב זר. ואליהו הוא מלאך הברית. אף על פי שלא סגלנוהו עדיין בפרטיות, מתוך הסיגול הכללי בא יבא, לפני יום ד' הגדול. אף על פי שראשית בואו יהיה עדיין חסר וי"ו, אליה הנביא, ואחר כן יתגלה בכל מילואו, קנאת ד' צבאות תעשה זאת, למרבה המשרה ולשלום אין קץ.

40 שמונה קבצים / קובץ ו / רסה.

כשהולכים אחרי ההרגשה העליונה של הופעת רוח הקודש, ושל כל חכמה והופעה שבעולם, בלא התקשרות אל התורה ומעשיה בפרטיות, ובמידת המדות הטובות, המשוערות על פיה, הרי זה חטא נדב ואביהו, הפרדת יסוד אבא מאימא עלאה. חושבים המתנהגים ככה שמתקרבים אל הקודש, מיחדים הם ממרחקים, מקריבים אפילו אש זרה, ובאים אל הקודש, שתויי יין, בלא אימתא דשמיא, הנובעת ממקור עליון, הבאה על ידי כיסוי הראש, אלא פרועי ראש, ומתיחדים כל אחד בהשגתו המיוחדת בלא איגוד עליון

לבשר שלום ובנשמתה הפנימית של האומה זרם חיים של טבע מתפרץ, והוא הולך ומתקרב אל הקודש. זכירת יציאת מצרים הולכת ונעשית לזכירת יציאת שעבוד מלכויות ההולכת ומתקמת, והננו כולנו הולכים ומתקרבים אל הטבע והאמת אליו, הולך ונכבש לפנינו ודרישותיו הולכות ומתאמות עם דרישותינו האציליות ממקור הקודש. הרוח הצעיר התובע את ארצו, שפתו, חרותו וכבודו, ספרותו וכחו, רכושו, רגשותיו, נזרמים הם ע"י שטף של טבע שבתוכיותו מלא הוא אש קודש.

אורות הקודש ח"ג עמ' שס"ה.

אליהו, מפני שהוא כולל את הקדושה של עולם העשיה, הרי הוא סופג ברוחו את כל הנטיות הנדרשות לשכלולו של עולם זה, עד כדי הכשרתו אל ההרמוניה השלמה, אל העולמות שלמעלה.

כשם שבתחלה לפני התבסמותו הכיר יותר מכל את עומק הכיעור והזיהום שעולם שפל זה שקוע בתוכו, ומפני כך קנא באש שלהבת לבער את רוח הטומאה והמחזיקים בו, כן יכיר אחרי ביסומו את כל ניצוץ קודש שבעולם זה, להעלותו ברוח שלום, וישיב לב אבות על בנים, ולב בנים על אבותם.

שמונה קבצים / קובץ ו' / קכ.

אליהו יושב בכל מוצאי שבת קודש תחת עץ החיים וכותב זכויותיהם של ישראל. על כן ראוי לכל מי שיש שייכות של תשוקה לרזי תורה, שהיא מדת גלוי אליהו, באיזה דרגא, אפילו אם היא רק בדרך דמיון, או הרגשה, או השגת השכל האנושי, וקל וחומר אם עלה בחסד עליון למדרגות יותר גבוהות, שבכל מוצאי שבת קודש יעשה גם הוא כמעשיו של אליהו, ויעסוק בזכויותיהם של ישראל. ויכיר בהכרה שכלית ובהשגה בהירה וברורה את קדושת ישראל, ויקרת מעלתו, וידבק עצמו בכללות עם קדושו, עם ד', וסגולת נחלתו, שאין קץ ותכלית להופעת אור קדשו של כל יחיד ויחיד שבהם, שגם הריקנים שבישראל כל העולם משותת עליהם. ויש להתרעד ביראה קדושה, מקדושת הנשמה האלהית העליונה של כל נפש מישראל. ולהיות מלא שוקקות וחמדת עולמים לקדושת רוממות קרן ישראל בכלל, ולהצלחתו של כל יחיד מישראל בכל מעשי ידיו, בחומריות וברוחניות, ובכל טוב. ומתוך מעמקי נשמתו ירנן ויקרא. אשריכם ישראל, אשריך ישראל, מי כמוך עם נושע בד'. אהבתיך עמי, ולאומי, אייתיך בכל לבי, ובכל נפשי, אחמדך בכל חוסי לב, בכל אש עצמותי, אשתוקך לראות כבודך. יפיד, והדרך, עת תרומם ותנשא, עת תגדל ביפי צביונך, ויצאו כל סגולותיך, והנפלאות הכמוסות בך, מן הכח אל הפועל, עת תנטע ותתאזרח בארץ צביונך, בארץ פארך, ויגלו לצפון ולים, לקדם ולמערב, תפארת עוזך, וגובה קרנך. וראו גוים צדקך וכל מלכים כבודך. וקרא לך שם חדש אשר פי ד' יקבנו, והיית עטרת תפארת ביד ד', וצניף מלוכה בכף אלהיך.

אורות הקודש / חלק ד' / עמוד תק' / אור השלום באחרית הימים - ט

כל הכעסנות שבעולם הבאה מצד הדרכה, במוסר, באמונה, בדעות ובמעשים, וכל החסרונות המוכרחים שאי-הסבלנות והקנאות עושה בעולם, אע"פ שהרבה חלקים מהם הם מלאים קדושה גדולה, ובאים גם כן מחסידות חשובה וטהרת לבב, מ"מ אין זה מונע מלהתחשב עם הצד החסרוני שבהם. וסוף כל סוף הדבר מוכרח להיות מתוקן, וכל המבוקש של הקדושה היותר עליונה יבא לעולם בדרך שלום, והדרכה מלאה נחת שלווה וכבוד. שורש כל זה הוא חטא מי מריבה, וכעסו של משה, אמירת

שבאמת בהיות הצורה היהדותית שלמה כראוי, כבר היא כוללת בתוכה את הכל. על ידי דלדול פנימי בכללות התוכן של כנסת ישראל הקבועה, נחסרו קצת מהלשדים הללו הראויים להיות קבועים בה ונטפלים לעומק תהום עצמיותה, ומתוך החסרון נתעוררה התביעה למילוי, והמילוי כאשר הוא בא מתוך מחלה, שב אחר כך להיות כמו תוכן עומד לבדו, הממלא מקום של חטיבה עקרית, ורוצה לעשות את היסוד העקרי, היהדות הכללית הקבועה, כמו טפל אליו, וזה הוא דבר המכחיש פמליא של מעלה. על כן לא יעמד התוכן עמדה תמידית, כי אם ילך ויונע, ילבש צורה ויפשט צורה, עד שיתחלחל התוכן הלשדי הראוי וההגון שלו לתוך עצמיותה של כנסת ישראל העיקרית, ואז תשוב לבריאותה, והתביעה החולנית של העמדת חטיבות מיוחדות תבטל מאליה, וישוב אז אור השלום להופיע ברוח האומה ולהתפשט על מפעליה, ואורו המבחיך של אליהו המקנא קנאת ד' מכל עירוב זר, מכל פסיחה על שני סעיפים, יואר באורח השלום והאהבה המשכללת, והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם.

משה ואליהו

אורות, ישראל ותחייתו פיסקה כח' עמ' מד':

הגאולה נמשכת היא והולכת. גאולת מצרים וגאולת-העתיד השלמה היא פעולה אחת שאינה פוסקת, פעולת היד החזקה והזרוע הנטויה, אשר החלה במצרים והיא פועלת את פעולתיה בכל המסבות. משה ואליהו גואלים הם לגאולה אחת, המתחיל והגומר, הפותח והחותם הם יחד ממלאים את החטיבה. ורוח ישראל מקשיב הוא את קול התנועות של פעולת הגאולה, ההולכות מכל המסבות עד מלא צמיחת קרן הישועה במלואה וטובה.

אורות, ישראל ותחייתו פיסקה כט', עמ' מד'.

הגאולה מוטבעת היא בטבע ישראל, היא חותם פנימי. "גם את בדם בריתך שלחתי אסיריך מבור אין מים בו". משה מאיר את אור התורה ואליהו – את אור הטבע הישראלית הנקיה, קדושת הברית, המקנא לברית, מלאך הברית. באבות מתגבר אור התורה, בבנים – אור הטבע הישראלי הקדוש, וזה יוצץ באחרית – הימים בחבורם, "והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם". ומשה ואליהו יתחברו יחד באומה ובכל אחד מישראל בפני עצמו, "מידי אביר יעקב משם רועה אבן ישראל", - אב ובנין דבית ישראל".

ביסוס העולם והתבסמותו של אליהו

אורות, אורות התחיה פיסקה ל' עמ' עח'-עט'.

הנני רואה בעיני, אור חיי אליהו עולה, כחו לאלהיו הולך ומתגלה, הקודש שבטבע פורץ גדריו, הולך הוא בעצמו להתאחד עם הקודש שלמעלה מן הטבע הגס, עם הקודש הלוחם בטבע. לחמנו בטבע ויצאנו בנצחון, הטבע המגושם עשה אותנו לבעלי מומים, נגע בכף ירכנו, אבל השמש הלא לנו זרחה לרפאותנו מצלעתנו. היהדות של העבר, ממצרים ועד הנה, מלחמה ארוכה היא נגד הטבע, בצדו הכעור, של טבע האנושי הכללי, אפילו טבע האומה וטבעו של כל יחיד. לחמנו בטבע כדי לנצחו כדי לרדותו בתוך ביתו, הוא נכנע בפנינו, העולמות הולכים ומתבסמים, בעצם עומק הטבע תביעה גדולה מתגברת לקדושה ולטהרה, לעדינות נפש ולזכוך החיים, אליהו בא

שמעו נא המורים¹, שהביאה הכאת הסלע, במקום שהיה ראוי להיות הרצון והפיוס והדבור². ובתוכן ההופעה של הדרכה של אמונה ושל דיוקי תורה נטערב בשביל כך כח הקפדנות. עד שהאב ובנו, הרב ותלמידו, שהם יושבים בשער אחד ועוסקים בתורה, נעשים כאויבים זה לזה, ואם שמכל מקום את 5 והב בסופה כתיב, ואהבה בסופה³, אבל אין הרושם של האיבה הארעית הולך לגמרי בלא שום הפסד. תורת חסד היא תורה דלעילא, תורת הסוד, המתגלה לישרים על פי אליהו ביסודה. בהתבסמו כבר⁴, והרי הוא מוכן לשליחותו לבשר שלום, לעשות שלום בעולם, ולהשוות את המחלוקת, לקרב ולא לרחק⁵. והוא בעצמו תוכן פתיחת הפה של משה רבנו שישב לדבר אל הסלע במקום ההכאה שעברה⁶, וגילויה של תורת חסד בהתפרשה 10 ברחבה, על ידי תלמידי חכמים בדורות האחרונים, אינון דאתיין מסיטריה דמשה, ועל ידה יוחל אור של סוכת שלום להיות הולך ונפרש על ישראל, ועל ירושלים, ועל כל המון לאומים⁷, אשר יבוא מרחוק, מאפסי ארץ לשם ד' צבאות אלקי ישראל, המלך שהשלום שלו. וכל אותו העומק והדיוק, 15 אותה אש הנשמה, אשר יצאה להאיר ולחמם על ידי כחה של הצטרפות ריתחא דאורייתא, של הלא כה דברי כאש נאם ד', יצא אל הפעל אחרי שכבר שמשו כל אלה התוצאות הטובות, שיצאו מזה הדרך ונסתגלו באומה בעומק נשמתה, וכבר סבלה היא וכל העולם כולו הרבה מרתיחת אש קודש זו, יבא באחרית הימים, ביתר שאת על ידי התפשטותה של גבורה רוחנית 20 עליונה מלאה עדינות של שלום ושלות השקט, ודבר שלום לגויים, והוכיח במישור לענוי ארץ⁸. ונצוץ אור שלום זה הולך הוא, ומוכרח לבוא, ביחד עם אותו הניצוץ של קץ המגולה, אשר לשיבת ציון ובנינה.

1 **שמנה פרקים לרמב"ם פרק ד** - ואתה יודע, כי אדון הראשונים והאחרונים, משה רבנו, כבר אמר לו יתעלה: +במדבר כ, יב+ "יען לא האמנתם בי", +במדבר כ, כד+ "על אשר מריתם", +דברים לב, נא+ "על אשר לא קדשתם" - כל זה. וחסאון, עליו השלום, היה, שנטה אל אחד משני הקצוות במעלה ממעלות המידות, והיא הסבלנות, כאשר נטה אל הכעס, באומרו: +במדבר כ, יא+ "שמעו נא המורים". דקדק ה' עליו שיהיה איש כמוהו כועס בפני קהל ישראל, במקום שאין ראוי בו הכעס. וכגון זה בחוק האיש ההוא חלול השם, לפי שתנועותיו כולן ודיבוריו נלקחים למופת, ומקווים להגיע בהם להצלחת העולם הזה והעולם הבא, ואין יראה ממנו הכעס, והוא מפעולות הרע, כמו שבארנו, ולא יבוא אלא מתכונות רעות מתכונות הנפש? ואמנם אומרו בזה: +במדבר כד, יד+ "מריתם פי" - הרי הוא כמו שנבאר. וזה, שהוא לא היה מדבר עם אנשים המוניים, ולא עם מי שאין להם מעלה, אלא עם אנשים שהקטנה שבנשיהם היתה כמו יחזקאל בן בוזי, כמו שזכרו החכמים, וכל מה שיעשה או יאמר - יבחנוהו. וכאשר ראוהו שכעס, אמרו שהוא עליו השלום אינו מי שיש לו פחיתות מידה, ואלמלא ידע שה' קצף עליו בבקשת המים, ושאונו הכעסנוהו יתעלה - לא היה כועס. ולא מצאנו בדברי ה' יתעלה אליו בזה הענין לא כעס ולא קצף, אלא אמר: +במדבר כ, חא+ "קח את המטה וכו' והשקית את העדה ואת בעירם".

2 **רש"י במדבר פרק כ - (יא) פעמים** - לפי שבראשונה לא הוציא אלא טיפין, לפי שלא צוה המקום להכותו אלא ודברתם אל הסלע, והמה דברו אל סלע אחר ולא הוציא, אמרו שמא צריך להכות כבראשונה, שנאמר (שמות ז, י) והכית בצור, ונזדמן להם אותו סלע והכה:

3 **(יב) ... להקדישני** - שאילו דברתם אל הסלע והוציא הייתי מקודש לעיני העדה ואומרים מה סלע זה שאינו מדבר ואינו שומע ואינו צריך לפרנסה מקיים דבורו של מקום, קל וחומר אנו:

4 **תלמוד בבלי מסכת שבת דף סג עמוד א** - אמר רבי ירמיה אמר רבי שמעון בן לקיש: שני תלמידי חכמים הנוחין זה לזה בהלכה - הקדוש ברוך הוא מקשיב להן, שנאמר אז דברו ריאי ה' וגו' אין דיבור אלא נחת, שנאמר ידבר עמים תחתיו.

5 ישעיהו פרק י"ט פסוק ד.